

Nowe szaty prezydenta. Bułgaria przed wyborami parlamentarnymi

Jan Nowinowski

19 kwietnia odbędą się ósme w ciągu ostatnich pięciu lat wybory parlamentarne w Bułgarii. Wiele wskazuje na to, że – w przeciwieństwie do poprzednich głosowań – tym razem wyłoniony zostanie zdecydowany zwycięzca. Faworytem sondaży jest nowe ugrupowanie na scenie politycznej, czyli konserwatywno-socjalna Postępowa Bułgaria (PB). Jej nieformalny lider – były prezydent Rumen Radew – w styczniu 2026 r. zrezygnował z funkcji głowy państwa. Potencjalna wygrana jego partii stworzyłaby szansę na stabilizację sceny politycznej i konsolidację rozdrobnionego Zgromadzenia Narodowego.

Postępowa Bułgaria najprawdopodobniej nie będzie w stanie rządzić samodzielnie, a od wyboru partnerów koalicyjnych może zależeć m.in. kierunek polityki zagranicznej nowego gabinetu. W kampanii wyborczej Radew unika jednoznacznych deklaracji co do przyszłych działań – zarówno wewnętrznych, jak i zagranicznych – i posługuje się głównie sloganami. Jego wcześniejsze poczynania jako prezydenta sugerują jednak, że Sofia na arenie międzynarodowej może zająć pozycję umiarkowanie eurosceptyczne, a także postulować normalizację stosunków z Rosją.

Gambit Radewa

Przedterminowe wybory parlamentarne są efektem rezygnacji rządu Rosena Żelazkowa pod presją masowych protestów społecznych¹. Na przełomie listopada i grudnia 2025 r. setki tysięcy demonstrujących w całym kraju domagały się dymisji jego gabinetu w imię walki z systemową korupcją i upolitycznieniem instytucji publicznych. Uosobieniem modelu „zawłaszczonego państwa” są Bojko Borisow – były premier i lider największej rządzącej wówczas partii Obywatele na rzecz Europejskiego Rozwoju Bułgarii (GERB) – oraz Delan Peewski – objęty amerykańskimi i brytyjskimi sankcjami wpływowy oligarcha oraz przewodniczący fasadowo reprezentującego mniejszość turecką Ruchu na rzecz Praw i Wolności (DPS).

Radew wykorzystał kolejny kryzys polityczny w państwie do zaangażowania się w aktywność partyjną. 19 stycznia zrezygnował z urzędu prezydenta na rok przed końcem swojej drugiej (i ostatniej) kadencji². Liczył tym samym, że sformułowana w pożegnalnym orędziu obietnica walki z korupcyjno-oligarchicznym

¹ J. Nowinowski, *Bułgaria: upadek rządu pod presją protestów społecznych*, OSW, 12.12.2025, osw.waw.pl.

² *Idem*, *Bułgaria: dymisja prezydenta Radewa*, OSW, 20.01.2026, osw.waw.pl.

modelem władzy wpasuje się w oczekiwania demonstrantów. Zarazem miał nadzieję, że zdoła zdyskontować swoje wysokie zaufanie społeczne (44% na tydzień przed dymisją³) oraz wizerunek polityka spoza partyjnego układu. Dzięki istnieniu w Bułgarii instytucji wiceprezydenta mógł przekazać swoje obowiązki pełniącej tę funkcję Ilijanie Jotowej. Ze względu na ograniczenia czasowo-proceduralne nie zdążył zarejestrować własnej partii i na początku marca skorzystał ze wsparcia trzech marginalnych ugrupowań w celu utworzenia koalicji pod nazwą Postępowa Bułgaria, która weźmie udział w kwietniowych wyborach parlamentarnych.

Ideowy i kadrowy „big tent”

Rdzeń kadrowy PB stanowią dotychczasowi bliscy współpracownicy byłego prezydenta. Choć to Radew jest twarzą projektu, formalnymi liderami są Gylyb Donew – były premier tymczasowy (2022–2023) i szef prezydenckiej kancelarii (2023–2026) – oraz Dimityr Stojanow – wieloletni sekretarz generalny (2017–2022) i sekretarz do spraw bezpieczeństwa (2023–2026) przy głowie państwa. Oprócz nich na czele list wyborczych PB stoją m.in. ministrowie z gabinetów technicznych, tworzonych przez Radewa w warunkach kryzysu politycznego.

Do grudnia 2023 r. prezydent mógł arbitralnie wskazywać kolejnych premierów tymczasowych, w zasadzie sterując działaniami kraju.

Później jego kompetencje ograniczo-

czono i na mocy zmian w konstytucji wybiera on szefa rządu technicznego z grupy 10 najważniejszych urzędników państwowych (m.in. przewodniczącego parlamentu i rzecznika praw obywatelskich)⁴. Wśród kandydatów na posłów z ramienia PB znajdują się również aktywni politycy – byli działacze postkomunistycznej (a w przeszłości i prorosyjskiej) Bułgarskiej Partii Socjalistycznej – Zjednoczonej Lewicy (BSP–OL), która w 2016 i 2021 r. popierała Radewa w wyścigu o urząd głowy państwa, oraz przedstawiciele nacjonalistycznej Wewnętrznej Macedońskiej Organizacji Rewolucyjnej – Bułgarskiego Ruchu Narodowego (WMRO–BND), która udzieliła poparcia byłemu prezydentowi. Na listach wyborczych figurują także lokalne autorytety (lekarze, przedsiębiorcy, wojskowi) oraz sportowcy (m.in. mistrzyni olimpijska w karate).

Od momentu rezygnacji z urzędu Radew unika jednoznacznych deklaracji ideowych i ogranicza aktywność medialną. Jeżeli już pojawia się przed kamerami, to posługuje się głównie ogólnikowymi hasłami. Motywem przewodnim jego wystąpień stała się zapowiedź „demontażu oligarchiczno-korupcyjnego modelu”, którego wieloletnie funkcjonowanie skłoniło obywateli do masowego wyjścia na ulice w końcu 2025 r.

Według wskaźnika percepcji korupcji autorstwa Transparency International Bułgaria zajmuje pod tym względem ostatnie (*ex aequo* z Węgrami) miejsce w UE, notując w br. najgorszy wynik od czasu stosowania obecnej metodologii. Walka z tym problemem to także naczelnny postulat programu wyborczego PB. Dokument ten jest jednak bardzo ogólny w zakresie planowanych metod uzdrowienia instytucji publicznych. Jedną z niewielu konkretnych obietnic jest deklaracja wyboru nowej Najwyższej Rady Sądownictwa, co umożliwi wymianę prokuratora generalnego (obecny od ośmiu miesięcy bezprawnie sprawuje mandat tymczasowy). W tym celu niezbędne będzie pozyskanie większości parlamentarnej dwóch trzecich głosów.

³ „Маркет ЛИИНСК”: ГЕРБ-СДС остава първа сила, но с драстичен спад, bTV Новините, 12.01.2026, btvnovinite.bg.

⁴ Ł. Kobeszko, *Zmiany w konstytucji Bułgarii: droga do przełamania kryzysu politycznego*, OSW, 5.01.2024, osw.waw.pl.

W sferze gospodarczej program PB zawiera postulaty, które będą trudne do pogodzenia. Z jednej strony zapowiada pozostanie przy dotychczasowej liberalnej polityce fiskalnej (utrzymanie liniowego podatku dochodowego w wysokości 10% i niskiego deficytu budżetowego oraz wprowadzenie ulg dla biznesu), z drugiej zaś forsuje hasła socjalne (wzrost płac i wyrównywanie nierówności społecznych). Mogą one padać na podatny grunt – pomimo dość stabilnego wzrostu gospodarczego (średnio 4% w latach 2021–2025) czy niskiego bezrobocia (3,5% w 2025 r.)⁵ Bułgaria według wielu wskaźników pozostaje najbiedniejszym krajem UE, a ubóstwem jest zagrożonych nawet 30% jej obywateli⁶.

W kwestiach międzynarodowych PB deklaruje aktywną współpracę w ramach UE i NATO, choć „ze szczególnym uwzględnieniem ochrony bułgarskich interesów narodowych”. Może to zwiastować asertywniejszą postawę PB względem wybranych polityk unijnych, np. energetyczno-klimatycznych lub budżetowych. Wobec wojny na Ukrainie lakonicznie opowiada się za „sprawiedliwym i trwałym pokojem”⁷.

Bliska koncepcji partii nieideologicznej (tzw. *catch-all* lub *big tent party*) strategia Radewa ma służyć przyciągnięciu jak najszerszego spektrum wyborców. Medialna

wstrzeźliwość i powszechnie akceptowany antykorupcyjno-reformistyczny przekaz pozwala mu też maksymalizować zyski płynące z pozycji byłego prezydenta, postrzeganego jako bezstronny autorytet. Jak dotąd przynosi to pożądaną efekt – PB jest niekwestionowanym liderem sondaży i ma realne szanse na zdobycie ok. 30% głosów (zob. Aneks). Radew zapowiedział, że nie będzie sterował partią „z kanapy”, co sugeruje, iż jego ambicją jest objęcie stanowiska premiera.

Większość Postępowej Bułgarii mogłaby zapewnić koalicja z proeuropejską PP–DB, z którą łączą ją postulaty uzdrowienia instytucji publicznych oraz retoryka antykorupcyjna.

Projekt „centro-wschodni”

Poczynania Radewa jako głowy państwa pozwalają przypuszczać, że PB ostatecznie zajmie pozycje narodowo-lewicowe i umiarkowanie eurosceptyczne. Były prezydent przez lata był bliski założeniom ideowym popierającej go BSP–OL – społecznemu konserwatyzmowi i rozwiązaniom prosocjalnym w sferze gospodarczej. Ambitne, choć nieskonkretyzowane, obietnice reform wewnętrznych nigdy nie znalazły potwierdzenia w działaniach mianowanych przez niego rządów tymczasowych (m.in. Donewa), które nie mogły liczyć na parlamentarne poparcie.

Z postkomunistami łączył Radewa również ambiwalentny stosunek do UE i NATO, a także pamięć o historycznie dobrych relacjach z Moskwą. Jako głowa państwa unikał on otwartej krytyki pełnoskalowej agresji Rosji na Ukrainę i sprzeciwiał się militarnemu wsparciu Sofii dla Kijowa. Sentyment wobec Rosji znajduje swoje odzwierciedlenie w postawach części Bułgarów – tylko 14% z nich uważa to państwo za wroga UE (przy europejskiej średniej wynoszącej 48%), a 29% obarcza Ukrainę główną lub wyłączną odpowiedzialnością za wybuch wojny (wobec średniej na poziomie 9%)⁸.

Krytyczny wobec Zachodu przekaz na użytek wewnętrzny Radew starał się balansować bardziej pragmatycznym podejściem do partnerów z UE i NATO. W kontaktach z nimi opowiadał się za współpracą euroatlantycką, a także – jako były wojskowy i dowódca bułgarskich sił powietrznych – pozytywnie ustosunkowywał się do wzrostu wydatków na obronność. Ambivalentne stanowisko

⁵ Dane bułgarskiego Narodowego Instytutu Statystycznego – nsi.bg.

⁶ *People at risk of poverty or social exclusion in 2024*, Eurostat, 30.04.2025, ec.europa.eu.

⁷ *Програма на коалиция, Прогресивна България, 2025*, progresivnabulgaria.com.

⁸ Dane na podstawie badania przeprowadzonego przez ECFR w listopadzie 2024 r. w 14 państwach europejskich (w tym 11 unijnych). Zob. J. Puglierin, A. Varvelli, P. Zerka, *Transatlantic twilight: European public opinion and the long shadow of Trump*, European Council on Foreign Relations, 12.02.2025, ecfr.eu.

Radewa sprawia, że jego polityczny projekt bywa nazywany „centro-wschodnim” – pozycjonującym się pośrodku sporów politycznych w kwestiach wewnętrznych przy umiarkowanym odchyleniu suwerenistyczno-prorosyjskim w sprawach zagranicznych⁹.

Więcej wyborców, mniej partii w parlamencie

Ubiegłoroczna mobilizacja społeczna prawdopodobnie zaowocuje wzrostem frekwencji wyborczej. Protesty przeciwko rządowi Żelazkova cechowała niespotykana dotychczas aktywność ludzi młodych. Demonstracje nie przyczyniły się jednak do powstania żadnego nowego ruchu politycznego – jedynie krótkotrwale wzmocniły poparcie dla proeuropejskiej koalicji Kontynuujemy Zmiany – Demokratyczna Bułgaria (PP–DB), która współorganizowała manifestacje i zaprosiła niektórych ich aktywnych uczestników na swoje listy wyborcze. Społeczny sprzeciw wobec rządu poparł też Radew, lecz protestujący odcięli się od związków z prezydentem. Głoszone przez byłą głowę państwa hasła antykorupcyjne mogą wszakże sprawić, że jego partia stanie się beneficjentem społecznej mobilizacji. Niezależnie od wyników poszczególnych ugrupowań badania prognozują wzrost partycypacji wyborczej, która zapewne wyniesie ponad 50%. Byłby to najwyższy rezultat od czasu głosowania w 2017 r.

W Bułgarii istnieje długa tradycja rządów koalicyjnych bądź mniejszościowych. W XXI wieku żadnemu ugrupowaniu nie udało się

» Prawdopodobny wysoki rezultat partii Radewa będzie sprzyjać konsolidacji Zgromadzenia Narodowego.

samodzielnie utworzyć gabinetu, a po 2021 r. wskutek partyjnych animozji kraj wpadł w spiralę przedterminowych wyborów parlamentarnych¹⁰. Stanowi to przede wszystkim efekt niewystarczającego poparcia dla partii zwycięskiej – od 2017 r. nikt nie zdobył więcej niż 30% głosów – ale także systemu wyborczego. Stosowana od 2014 r. przy podziale mandatów metoda Hare’a-Niemeyera wzmacnia pozycję małych i średnich ugrupowań o silnym poparciu regionalnym kosztem ogólnokrajowych zwycięzców. W swoich założeniach miała ona zapewnić równomierną reprezentację m.in. partii mniejszości tureckiej (ok. 8% populacji Bułgarii), która jest skoncentrowana w kilku okręgach wyborczych. W wyniku stosowania tej metody dochodzi jednak niekiedy do paradoksalnej sytuacji, w której uzyskuje ona mandat poselski w miejscach, gdzie zdobywa 1% głosów (np. w Sofii)¹¹. Zwycięskie ugrupowanie osłabiane jest też przez relatywnie niski próg wyborczy, który wynosi 4% i dodatkowo rozdrabnia parlament.

Prawdopodobny wysoki rezultat partii Radewa będzie sprzyjać konsolidacji Zgromadzenia Narodowego. W ostatniej kadencji znalazło się w nim aż dziewięć ugrupowań. Część z nich zostało wydatnie osłabionych poprzez pojawienie się projektu byłego prezydenta. W porównaniu z ostatnimi wyborami parlamentarnymi z października 2024 r. na PB zamierza zagłosować: 63% zwolenników centrolewicowej BSP–OL, 47% prorosyjskiego Odrodzenia oraz 21% liberalnego PP–DB¹². Z kolei prognozy wyborczego mogą nie przekroczyć siły będące beneficjentami okresu politycznej niestabilności: nacjonalistyczne Miecz i Majestat czy populistyczny Jest Taki Naród (ITN). W kryzysie znajdują się również tradycyjne ugrupowania, jak skompromitowana uczestnictwem w ostatnim rządzie BSP–OL czy reprezentujący mniejszość turecką Sojusz na rzecz Praw i Wolności (APS) Achmeda Dogana, który uległ marginalizacji

⁹ Autorem określenia „projekt centro-wschodni” jest bułgarski analityk i socjolog Pyrwan Simeonow.

¹⁰ Zob. Ł. Kobeszko, *Kraj rządów tymczasowych. Kryzys polityczny w Bułgarii i próby jego rozwiązania*, „Komentarze OSW”, nr 600, 3.06.2024, osw.waw.pl.

¹¹ Historycznie metoda Hare’a–Niemeyera sprzyja też tzw. miejskiej centroprawicy – proeuropejskim konserwatywno-liberalnym partiom cieszącym się poparciem głównie w Sofii, w której mieszka ok. 20% populacji całego państwa.

¹² П. Куртева, *Готовност да гласуват на предстоящите избори са заявили около 51%, сочи проучване на „Галъп интернешънъл болкан”*, Българската телеграфна агенция, 9.03.2026, bta.bg.

wskutek szykan ze strony rywalizującego o ten sam elektorat oligarchy Peewskiego. Mobilizacja wyborców może też osłabić GERB, któremu pierwszy raz w historii grozi uzyskanie mniej niż 20% głosów.

Koalicyjne scenariusze

Pomimo spodziewanego zwycięstwa PB najpewniej także nie będzie w stanie samodzielnie stworzyć rządu. Spodziewany wynik w granicach 30% przyniósłby jej ok. 85–95 mandatów w liczącym 240 miejsc Zgromadzeniu Narodowym. Większość mogłaby jej zapewnić koalicja z proeuropejską PP–DB, którą z Radewem łączą postulaty uzdrowienia instytucji publicznych oraz retoryka antykorupcyjna. Jej lider Asen Wasilew nie wykluczył możliwości współpracy z ugrupowaniem byłego prezydenta w celu przeprowadzenia reform w wymiarze sprawiedliwości. On sam w 2021 r. był ministrem finansów w jednym z powołanych przez głowę państwa gabinetów tymczasowych. Ta krótka kooperacja szybko przerodziła się jednak w konflikt i w kolejnych latach Radew ostro krytykował PP–DB – m.in. za ich próbę stworzenia rządu rotacyjnego z GERB¹³.

Na przeszkodzie porozumieniu obydwu partii mogą stanąć też różnice w podejściu do polityki zagranicznej. PP–DB bliska jest stanowisku unijnego głównego nurtu i opowiada się m.in. za dalszym wsparciem zbrojnym dla Ukrainy i sankcjom na Rosję, co kontestował Radew. Również w trakcie kampanii wyborczej skrytykował on podpisanie przez premiera tymczasowego Andreja Giurowa (byłego pośła PP) umowy międzyrządowej o kooperacji z Kijowem w obszarze bezpieczeństwa.

Wobec rozdźwięku z PP–DB w sprawach zagranicznych Radew może nawiązać współpracę z obozem nacjonalistycznym. Z najradykałniejszym z tego grona

Wydaje się, że na forum UE Radew będzie prowadził politykę bardziej pragmatyczną, bliższą np. premierowi Słowacji Robertowi Ficy niż szefowi węgierskiego rządu Viktorowi Orbánowi.

Odrodzeniem łączą go na poziomie ogólnym postulat normalizacji stosunków z Moskwą, agenda antykorupcyjna czy konserwatywne podejście do spraw obyczajowych. Taka koalicja może być jednak wizerunkowo problematyczna, zwłaszcza w relacjach z zachodnimi partnerami. Odrodzenie jest otwarcie prorosyjskie (podpisało umowę o współpracy z Jedną Rosją Władimira Putina), antyunijne oraz rewizjonistyczne wobec Macedonii Północnej i Ukrainy¹⁴.

Piastując swój urząd, były prezydent starał się unikać otwartych konfliktów z najważniejszymi partnerami międzynarodowymi. Ponadto nacjonałiści wyraźnie stracili poparcie wskutek pojawienia się Postępowej Bułgarii i kooperacja z nimi mogłaby nie dać większości. Problem ten dotyczy także innych potencjalnie wygodniejszych partnerów – mniej radykalnego w kwestiach zagranicznych ugrupowania Miecz lub ideowo bliskiej Radewowi BSP–OL – które z kolei mogą nie przekroczyć progu wyborczego. W takim wypadku były prezydent mógłby próbować stworzyć rząd mniejszościowy, licząc w zależności od sytuacji na doraźne wsparcie Odrodzenia lub PP–DB. Byłby to jednak niestabilny gabinet o ograniczonej sprawczości.

Stworzenie „wielkiej koalicji” z GERB wydaje się mało prawdopodobne, lecz wobec braku innych wariantów nie można wykluczyć takiego scenariusza. Jego lider wyrażał gotowość do współpracy z Radewem, lecz dla tego ostatniego byłoby to problematyczne. Przez lata był on bowiem surowym recenzentem GERB i popierał protesty wymierzone w gabinety Borisowa i Żelazkowa. Taka kooperacja stałaby też w sprzeczności z postulatem „demontażu korupcyjno-oligarchicznego modelu” i znacząco ograniczyłaby szanse na przeprowadzenie reform wewnętrznych. Niemniej chęć utrzymania się

¹³ Zob. Ł. Kobeszko, *Bułgaria: nieudana rotacja rządowa i kolejne przedterminowe wybory*, OSW, 11.04.2024, osw.waw.pl.

¹⁴ J. Nowinowski, *Nacjonalistyczny głos protestu. Renesans popularności partii radykalnych w Bułgarii*, „Komentarze OSW”, nr 683, 27.08.2025, osw.waw.pl.

przy władzy mogłaby skłonić Borisowa do ustępstw i porozumienia, na przykład w kwestii zmian w sądownictwie. Jediną nieprzekraczalną „czerwoną linią” dla Radewa wydaje się w tym momencie współpraca z DPS Peewskiego, gdyż narażałaby byłego prezydenta na poważne szkody wizerunkowe. Ponadto oligarcha nie byłby skłonny do rezygnacji z rozległych wpływów w wymiarze sprawiedliwości, dzięki którym może realizować cele polityczne i finansowe.

Suwerenistyczny zwrot?

Potencjalny rząd Radewa prawdopodobnie będzie oddalać się w pewnych kwestiach od głównego nurtu polityki UE. Niewykluczone, że po ewentualnym objęciu fotela premiera Radew może próbować niweczyć lub przynajmniej spowalniać proces ratyfikacji kolejnych sankcji na Moskwę i pakietów pomocowych dla Kijowa, jak również nalegać na powrót do importu rosyjskich węglowodorów, których od 2024 r. Bułgaria nie sprowadza (przynajmniej na mocy kontraktów długoterminowych)¹⁵. Wydaje się jednak, że na forum UE będzie prowadził politykę bardziej pragmatyczną, bliższą np. premierowi Słowacji Robertowi Ficy niż sięgającemu po obstrukcję unijnego procesu decyzyjnego szefowi węgierskiego rządu Viktorowi Orbánowi. Z liderem gabinetu w Bratysławie łączą zresztą Radewa narodowo-lewicowa orientacja ideowa oraz przeszłość w strukturach lokalnej partii komunistycznej¹⁶.

Ostateczny kierunek polityki zagranicznej Sofii będzie zależał od wyłonionego wariantu koalicyjnego. Wydaje się, że współpraca z euroatlantyckimi PP–DB lub GERB (być może dodatkowo z BSP–OL) mogłaby ograniczać neutralistyczne czy wręcz prorosyjskie tendencje Radewa. Ponadto w ostatnich latach wskutek kryzysu politycznego międzynarodowe dylematy zeszyły w Bułgarii na drugi plan. Możliwe zatem, że były prezydent będzie skłonny dostosować politykę zagraniczną do podejścia sprawujących władzę w ostatnich latach partnerów koalicyjnych¹⁷. Z kolei sojusz z obozem nacjonalistycznym skutkowałby zaostrzeniem haseł eurosceptycznych i suwerenistycznych. Wzmocniłby też negatywne postrzeganie Bułgarii na arenie międzynarodowej jako nieprzewidywalnego i niestabilnego wewnętrznie członka UE i NATO.

¹⁵ Śledztwo dziennikarskie wykazało późniejsze przypadki dostarczania rosyjskiej ropy do Bułgarii przez jednostki tzw. floty cienia. Zob. M. Tkach, *Russia continues to ship oil directly to the EU despite sanctions, investigation finds*, *Ukrainska Pravda*, 26.11.2024, pravda.com.ua/eng.

¹⁶ Radew należał do Bułgarskiej Partii Komunistycznej w latach 1985–1990, co było wówczas wymogiem uzyskania stopnia oficerskiego w strukturach armii. Przy okazji startu w wyborach prezydenckich w 2016 r. nie wstąpił do BSP, otrzymał jedynie jej poparcie.

¹⁷ Zarówno rządy PP–DB, jak i GERB prowadziły w ostatnich latach raczej reaktywną politykę zagraniczną, aczkolwiek spójną z głównym nurtem unijnym.

ANEKS

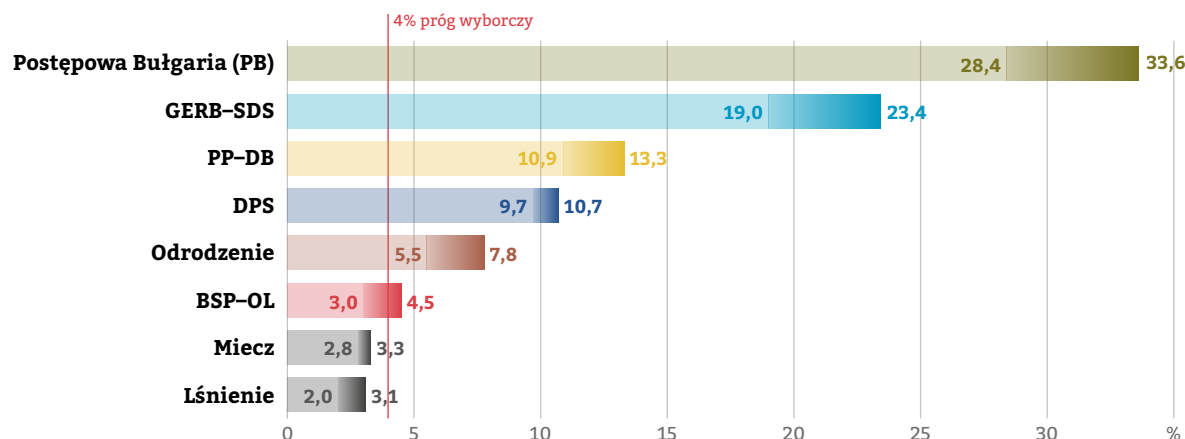
Tabela. Najważniejsze podmioty polityczne w Bułgarii i poparcie dla nich

partia/koalicja	profil; afiliacja międzynarodowa	lider	poparcie w wyborach z X 2024	poparcie wg najnowszych sondaży*
Postępowa Bułgaria (PB)	centrolewica, konserwatyizm społeczny, suwerenizm; brak	Gylyb Donew, Dimityr Stojanow i – nieformalnie – Rumen Radew	-	28,4–33,6%
Obywatele na rzecz Europejskiego Rozwoju Bułgarii – Związek Sił Demokratycznych (GERB–SDS)	centroprawica, konserwatyizm; Europejska Partia Ludowa	Bojko Borisow	26,4%	19–23,4%
Kontynuujemy Zmiany – Demokratyczna Bułgaria (PP–DB) DB tworzą Demokraci dla Silnej Bułgarii (DSB) oraz Tak, Bułgaria (DaB)	centroprawica, liberalizm; Renew Europe (PP), Europejska Partia Ludowa (DSB)	Asen Wasilew (PP), Iwajło Mirczew (DaB), Bożidar Bożanow (DaB), Atanas Atanasow (DSB)	14,2%	10,9–13,3%
Ruch na rzecz Praw i Wolności (DPS)	deklaratywnie interesy mniejszości tureckiej; brak, wykluczona z Renew Europe	Delan Peewski	11,5%	9,7–10,7%
Odrodzenie	skrajna prawica, nacjonalizm; Europa Suwerennych Narodów	Kostadin Kostadinow	13,4%	5,5–7,8%
Bułgarska Partia Socjalistyczna – Zjednoczona Lewica (BSP–OL)	socjaldemokracja, suwerenizm; Postępowy Sojusz Socjalistów i Demokratów	Krum Zarkow	7,6%	3–4,5%
Miecz	nacjonalizm, antyestablishmentowa; brak	Radostin Wasilew	4,6%	2,8–3,3%
Majestat	nacjonalizm, antyestablishmentowa; brak	Iwelin Michajłow	4,0%	1,5–2,7%
Jest Taki Naród (ITN)	narodowy konserwatyizm; Europejscy Konserwatyści i Reformatorzy	Sławi Trifonow	6,8%	1,1–2,9%
Sojusz na rzecz Praw i Wolności (APS)	interesy mniejszości tureckiej; Renew Europe	Achmed Dogan	7,5%	0,9–2,3%
Lśnienie	antykorupcyjna; brak	Nikołaj Popow	-	2,0–3,1%

* Na podstawie pięciu ostatnich sondaży (agencji Alpha Research, Gallup International Balkan, Market Links i Sova Harris), przeprowadzonych w okresie od 12 marca do 6 kwietnia br. Część badań uwzględniła też wyborców niezdecydowanych, ale zostali oni pominięci, a dane przeliczone w celu uzyskania proporcjonalnego wyniku końcowego.

Postępowa Bułgaria jest faworytem w sondażach i może liczyć na ok. 30% poparcia

Wyniki ostatnich sondaży przedwyborczych

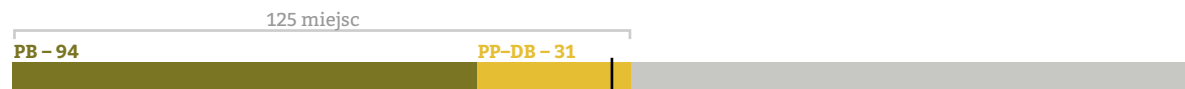
Źródło: pięć ostatnich sondaży (agencji Alpha Research, Gallup International Balkan, Market Links i Sova Harris), przeprowadzonych w okresie od 12 marca do 6 kwietnia br. Część badań uwzględniała też wyborców niezdecydowanych, ale zostali oni pominięci, a dane przeliczone w celu uzyskania proporcjonalnego wyniku końcowego.

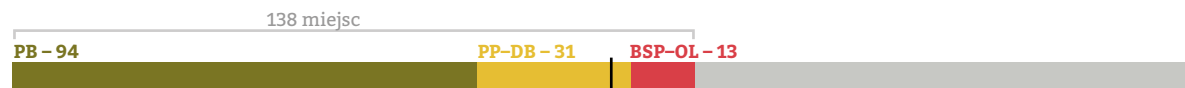
Pomimo spodziewanego zwycięstwa Postępowa Bułgaria zapewne będzie zmuszona do ustępstw i rządzenia w koalicji

Potencjalne koalicje powyborcze

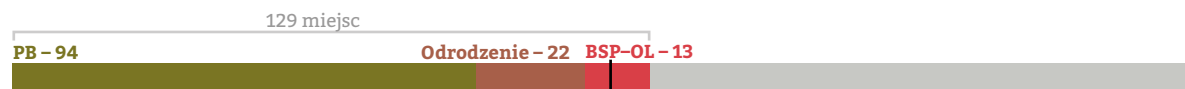
1a. „antykorupcyjna” koalicja → najbardziej prawdopodobna

1b. „antykorupcyjna” koalicja - wariant z postkomunistami (jeżeli wejdą do parlamentu)

2. „suwerenistyczna” koalicja → byłaby problematyczna w relacjach z zachodnimi partnerami

3. „wielka” koalicja → najmniej prawdopodobna

Czarne linie wyznaczają próg większości w Zgromadzeniu Narodowym (121 na 240 miejsc).

Źródło: opracowanie własne w oparciu o szacunkowy przydział mandatów na podstawie sondażu agencji Sova Harris, przeprowadzonego w dniach 2-6 kwietnia

